

DVA SE NAŠLI

Smí hory, nesmí sílu – toto jasně cítí, sedě na podlaze u postele. Může vstát a odtrhne-li paty, postavit se na špičky a postavit se hudbě vzduchu, paže vyhladit do houslí.

Vzduch se zastaví, velkoryse dá prostor jeho prostným i sníženým kvintám v důsledku nízkého tlaku srdce toho muže. A neboť ten vzduch zůstane vykouslý, každá dívka zívne, kráčeje na toaletu, a vrátí se neoblečena a znovu mezi polštáře.

Po milování, které bude opravdu krásné, otevřou okno, musím tedy opět zmínit vzduch: Jako křišťál. Jako jahelníček horských bystřin, jímž dvě srdce v jedno se prošíjí, jako...

Ale to zas ne. Toto je příliš rozvířené město, aby ulehlo do noci zúplna čisté, koneckonců, koho ve spánku sem tam nepřepadne kašel, že. V našem případě však jen tu dívku – a to hlasem vyšším i hlubším, tedy pokud mi sluch nelže.

Tak moc miluje! Toho, který smí hory a nesmí sílu.